

Zpět na média

Milica Pechánková: Lávka do nebe, Xantypa , 2014

Byl to jeden z těch vzácných večerů, které si chce člověk nadlouho uchovat v paměti. V pondělí 20. října se v klubu Lávka konal křest knihy s názvem *Básník na pěti linkách*. Se svými přítelkyněmi – Janou Černou a Věrou Slukovou-Markovou ji napsala a do jisté míry jako zajímavou a originální mozaiku sestavila vdova po textaři Pavlu Vrbovi – Marie Vrbová.

Já vím, slůvko *vdova* zavání tryznou, ale chyba lávky. Na Lávce, kde bylo „vyprodáno“ do posledního místečka, to vonělo pohodou... Sešli se tu Pavlovi přátelé, „lidé od fochu“, tedy zpěváci, muzikanti, skladatelé, autoři, ale i novináři a obdivovatelé, zkrátka všichni ti, jimž Pavel Vrba – textař, básník, milovník života a tulák po hvězdách, dodnes chybí.

Na minipódium, kam se sotva vešli Martina Jandová s Milošem Skalkou – průvodci křtu – se vystřídal Lešek Semelka s art-rockovou skladbou nazvanou prozaicky *Píseň pro Pavla* a zazněly Vrbovy písňové texty v interpretaci Leony Machákové, Petry Janů, Petra Jandy a Oldřicha Veselého.

Z každého vystoupení byl cítit osobní vztah a každá píseň byla pozdravem a poděkováním tam někam nahoru. A i když selhala technika a Petra Janů zazpívala a capella (mimořádně, kdo umí, umí), mělo to všechno dohromady punc jedinečnosti a neopakovatelné krásy. Znovu jsme si jasně uvědomili, že Pavel Vrba byl básník a autor poetických textů s příběhem.

O tom nás přesvědčil i Michal Pavlata, herec pražského Činoherního klubu. Recitoval jeden z bezmála dvou tisícovek písňových textů, podepsaných jménem Pavla Vrby, a „*my táli jak svíčka, s tou dámou při těle*“ a smáli se překvapivé interpretaci slavné písně, která měla nejen jiné frázování, ale docela jiné ladění, než jaké nám zní v uších hlasem Petra Spáleného.

Pak už přišel Juraj Heger (ano, je tam příbuzenský vztah s Hanou Hegerovou) majitel a ředitel vydavatelství Slovart v jedné osobě i trojice autorek. Bouchlo šampaňské a knížka, která i svým vzhledem a záložkou připomíná časy, kdy ještě čtení šustilo obracením stránek, se vydala na cestu za čtenáři. Všichni jsme si přáli, aby byla šťastná a nutno dodat, že k tomu má všechny předpoklady.

Autorky si daly práci a nejprve shromáždily a následně vybraly a sestavily do tematických celků Pavlovy publikované i nepublikované vzpomínky, názory, postřehy, vyprávění, která nesou punc jeho jedinečnosti. Ony pak komentují jeho výroky, dokáží je ukotvit v čase, zarámovat ze svého zorného úhlu. Každá kapitola, která i v názvu má „Pavlův slovník“ (*Bez ženskejch to nemá cenu, Rock byla volba srdce, Alkohol mi víc dal, než vzal ad.*) je zajímavě doplněna písňovými texty, které vybral a uspořádal právě hudební publicista Miloš Skalka. Ten si hned v úvodu povzdech, že „výběr byl v tomto případě svízle“.

Pavel Vrba prostě uměl. Měl encyklopedické znalosti, bohatou češtinu, fantazii a schopnost sdělovat v obrazech to, co jeho samotného zaujalo, což byla hodně pestrá paleta témat. Nebyl ekvilibristou s lacinými slovíčky. Byl tvůrcem poetických sdělení, což neplatí jen o písních, ale i o knihách, které napsal. Najdete tu i fotky vonící životem, spíš momentky než líbivá fota, diskografii a jako třešničku na dortu i „cédečko“, které ani zdaleka nemůže postihnout to obrovské množství domácích interpretů, kteří mu stáli za to, aby pro ně napsal, text, vždycky tak trochu „na míru“.

Začala jsem si v knížce listovat už na Lávce, kterou budu mít s Pavlem Vrbou spojenou už jednou provždy. Slavíval tu své „kulaté“ narozeniny a bylo ho tu vždycky plno. Tentokrát chyběl. Dala bych ale ruku do ohně, že se na nás díval, se sklenkou červeného v ruce, od nebeského baru a byl patřičně pyšný na Bystrou – tedy svoji Marii, která to všechno zorganizovala. Konečně jako vždycky. Určitě se královsky bavil, a ti, co tam nahoře naslouchali jeho komentářům, jistě taky.

Milica Pechánková, Lávka do nebe, Xantypa 2014

[Zpět na začátek textu](#)